

ЖИТТЯ НАШЕ

СТРІЛКА НА РОЗІ

Як годинникар один рік помножив на 29...

Ього високого і як не на свої роки стрункого чоловіка знають чи не всі млинівчани.

Бо він - майстер-годинникар Василь Демидович Касянчук, 1925 року народження, уродженець села Війниця.

У 1942 році німецькі окупанти вивезли дужо сімнадцятилітнього юнака на примусові роботи до «фатерлянду». Після звільнення із фашистського рабства селянського сина із Війниці призвали у Радянську Армію. Один рік служив у Німеччині. На той час серед армійських командирів були переважно вчорашні фронтовики, котрі

запаслися трофеями для рідних. У їх речових мішках було чимало годинників німецького виробництва.

Як згодом з'ясувалося, ці годинники були зіпсовані. Отоді молодий солдат Василь Касянчук і взявся самотужки лагодити чужоземну техніку. Щоправда, перший млинець виявився глевким: жодного «зегарика» не відремонтував. Але на майстра-самоука ніхто не ображався, бо отого зіпсованого німецького добра вистачало всьоді.

Після звільнення у запас Василь Демидович ще років тринадцять «вдосконалював» своє ремесло. Десятки годинників після його тех-

нічних «занурень» так і не зачикали. Але з'явився відповідний досвід, бо вже із 1960 року Василь Касянчук - на власних часових хлібах. Спочатку - у Демидівці його благословляв у світ складних головоломок директор побуткомбінату Василь Тархов, згодом у Млинові - Іван Румянець. До речі, саме він відправив годинникаря назад у Демидівку «поработать год».

Сталося так, що цей «год» тривав аж двадцять дев'ять років, доки у 1985 році годинникар не вийшов на пенсію. Отоді селянин із дідапрадіда взявся за господарство. Якось недільного ранку 1989 року пас корову і побачив біля хати у Війниці автомобіль, із якого вийшло троє поважних людей, котрі

попрошували на подвір'я...

Нині Василь Демидович відверто зізнається, що тоді йокнуло серце. - Може, щось не здав? - закралася думка. Та дарма хвилювався пенсіонер. У гості завітали старі знайомі на чолі із керівником «Ремпобуттехніки» із Рівного Федором Войтишиним. Розмова була короткою: треба, Василю Демидовичу, щоби попрацювали у Млинові бодай до зими...

Відтоді минуло чотирнадцять літ. Василь Касянчук щодня вирушає із Війниці, щоб за годину-півтори бути у райцентрі. Тут у будці, поблизу собору, він поринає у цікавий світ годинникових механізмів. Тепер у нього все виходить...

За день поблизу отої будки дефілює кілька десятків юнаків і дівчат. Чимало із них не мають роботи. Порадив би їм поспілкуватися зі старійшиною годинникарів, якому за два роки стукне вісімдесятків. Може, із розповіді ветерана зрозуміють, що за місце під сонцем треба боротися, а часом і набивати гулі на лобі. Отоді й зрозуміє юнь, чому «год» триває двадцять дев'ять років, а період із «травня до зими» - чотирнадцять літ і більше...

Віталій ТАРАСЮК.